

zijn koffer voorover op de grond viel. Pieter hield zijn handen stevig op de grond en trok zichzelf half overeind. Terwijl hij zijn rechterknie en linker-voet op de grond hield, keek hij recht voor zich uit. De persoon die hem omver liep, was een man tussen de 19 en 22 jaar. Deze jongeman had duidelijk haast, maar hij besloot zich even kort om te keren naar Pieter. Hij haalde half het mondkapje van zijn mond af en snauwde richting Pieter: "Kijk de volgende keer uit waar je loopt, dombo!"

Vol verbazing keek Pieter deze jongeman aan. De omstanders om hem heen zagen het gebeuren, maar ondanks dat hielp niemand hem even overeind. Wat een opgefokte en onbehulpzame cultuur heerst hier, was de eerste gedachte die bij Pieter opkwam. Hij begon Urk al te missen. Hij zette er zich gauw overheen en richtte zich weer op zijn missie, waarom hij hier kwam. Hij stond op, raapte zijn koffer op en liep weer achter de mensen aan richting de uitgang. Bij het om zich heen kijken, zag Pieter ook verschillende winkels op het Centraal Station; winkels die hij in Urk niet tegenkwam. En hij ook hoe iemand door vijf politiemensen ruw op de grond werd gewerkt. Deze persoon was dronken en weigerde mee te werken. Pieter was onder de indruk van hoe deze persoon aangepakt en aangehouden werd. Als politieagent was hij in Urk wel bekend met aanhoudingen, maar op deze manier was hij het niet gewend. De uitgang van het Centraal Station kwam in zicht en uiteindelijk stond Pieter buiten. Buiten was het net zo spookachtig. Pieter zag hoe enkele mensen zich haasten om hun bussen te halen. Hoewel Pieter de hele stad nog niet eens had gezien, drong één ding al tot hem door: Rotterdam is geen Urk. Pieter leerde de buitenkant van het Centraal Station kennen en hij ging op zoek naar een taxi. Ineens begon een luide en onbekende stem te roepen: "Hé! Pietje!"

Pieter keek om zich heen wie hem riep. Hij zag dat iemand een zwaaiend gebaar naar hem maakte. Deze persoon stond voor een luxe, zwarte BMW. Hij had een zwart jack aan, met daaronder een wit overhemd. Hij had ook een donkerbruine spijkerbroek en zwarte sportgympen aan en hij had gladgestyled haar. Deze meneer leek van Turkse afkomst.

Pieter bekeek hem goed en liep naar hem toe. Hij kwam bij hem aan en vroeg: "Had jij het tegen mij?"

"Nee, tegen de persoon die naast je liep!"

Pieter keek gauw van links naar rechts. Toen hij niemand in zijn buurt zag, keek hij de vreemde persoon opnieuw verbaasd aan met de reactie: "Oh?"

"Natuurlijk had ik het tegen jou!" antwoordde deze persoon plagend. "Jij bent Pietje toch, uit Urk?"

Pieter keek hem fronsend aan, maar besloot toch netjes zijn vraag te beantwoorden.

"Ik kom inderdaad uit Urk, maar mijn naam is Pieter! Pieter Visser!"

De onbekende persoon knikte lichtjes en stelde zich voor aan Pieter.

"Mijn officiële naam is Berat, maar vrienden, kennissen, collega's en familieleden van me noemen mij Berrie! Ik ben trouwens jouw collega en begeleider."

"Oké, Berat," antwoordde Pieter. "Wij kunnen geen handen schudden, maar aangenaam. Maar ik heb jou nog nooit ontmoet, waar ken jij mij van?" vroeg Pieter hem.

"Van een foto," antwoordde Berat. "Jij moest toch vanuit Urk een foto van jezelf opsturen?"

"Oh ja, klopt, die foto ja."

Pieter moest er nog eventjes goed over nadenken. Berat bekeek Pieters gezicht scherp en hij merkte op: "Het is trouwens te merken dat je uit Urk komt."

"Is het mijn accent?" vroeg Pieter hem vragend.

"Ik keek naar jouw mondkapje; er staat een tekening van een vis op!" grapte Berat.

"Oh ja, natuurlijk, de vis. Ik ben geboren en getogen op Urk."

"Wij kunnen hier niet blijven kletsen, wij worden verwacht op het bureau," zei Berat, waarop Pieter reageerde:

"Ik moet mij inderdaad melden op het bureau."

"Niet alleen vanwege die melding," maakte Berat nog even duidelijk. "Wij worden verwacht bij een briefing. Daar zal je meteen voorgesteld worden aan het team door jouw tijdelijke commissaris en de zaak zal worden besproken."

"De zaak die ik...?"

Nog voordat Pieter zijn vraag wilde afmaken, reageerde Berat daar vlug op: "Precies! Die zaak, ja! Laten wij instappen! Oh ja, voordat ik het vergeet te zeggen: ik heb liever dat je achterin stapt!"

"Moet je nog iemand ophalen dan?" vroeg Pieter.

"Nee, dat niet, maar ik hou liever de afstand in mijn auto, ook al heb je een mondkapje op."

Berat was duidelijk iemand van de regels.

"Waar jij je het beste bij voelt, Berat."

"Toe," reageerde Berat kort. "Noem mij Berrie! Vind ik toch wat prettiger!"

Pieter knikte. "Is goed, Berrie!"

Pieter mocht met toestemming van Berat zijn koffers in de achterbak van zijn auto doen. Daarna stapte hij achterin de auto en samen vertrokken zij van Rotterdam Centraal naar het hoofdbureau.

Tijdens de rit keek Pieter uit het raam verwonderd naar de grote gebouwen van de stad. Hij zag ook de verschillende culturen die in de stad aanwezig waren. Hij zag het aan de mensen en aan de verschillende eettentjes en restaurants. Berat had door dat Pieter door het raam de stad aan het bekijken was.

"Waarom heb ik het idee dat je nooit hier geweest bent? Jij zit zo aandachtig te kijken?"

Pieter knikte. "Klopt, ik ben nooit in Rotterdam geweest."

Berat ging Pieter eventjes testen op zijn kennis.

"Noem eens twee dingen die je meteen aan Rotterdam doen denken. Je hebt toch wel je huiswerk gedaan?"

"Even denken hoor... Ik weet dat Rotterdam ooit platgebombardeerd is in de oorlog en dat het later weer opgebouwd is?"

Berats ogen stonden wijd open na Pieters reactie, terwijl hij op de weg lette tijdens het rijden.

"Serieus? Is dat alles? Dat het hier ooit platgebombardeerd was en alles hier opnieuw is opgebouwd, is dat alles wat je weet, man?"

"Nee!" zei Pieter op het moment dat hem iets te binnen schoot. "Ik weet nog iets. Feyenoord natuurlijk!"

Berat keek half achterom richting Pieter.

"Feyenoord?"

"Ja!" reageerde Pieter. "Dat is toch een voetbalclub?"

Berat fronste eventjes zijn wenkbrauwen en richtte zijn blik opnieuw op de weg met de reactie: "Nog even, en we zijn waar we moeten zijn."

Na dit korte gesprek keek Pieter weer uit het raam naar buiten. Terwijl Berat op de weg lette, wist Pieter niet zo goed hoe hij over zijn nieuwe collega moest denken. Uiteindelijk kwamen zij aan bij Doelwater, dat is de naam van het hoofdbureau. Bij het uitstappen van de auto was Pieter diep onder de indruk van het gebouw. Hij was een groot politiebureau niet